

много за славныты исправленіа на чудотворніа владыка: И всй людіе рáдовахсѧ ѡ всѣхъ сла́вныхъ вы́вѣемыхъ ѡ негѡ. [1] Сѣга, зацото Христосъ стрѣва чудеса; зацото отъ една страна жената мѡ благодари, и го прославлява, а отъ дрѣга народѣтъ сѧ радва за ѹченіето мѡ, и за чудесата мѡ, Книжници, и Фарисеити, лицемѣрци, завистници сѧ съблазнаватъ, и най-повѣче Архисинагогѣтъ, като сѧ гадосжлѧ, и ѹжъ намира причина, и дѡма на народа: шесть дена въ недѣлата има да работите; прочее въ тѣхъ дохождайте да сѧ лѣкѣвате, а не въ сѣботніа день, въ който трѣбва да празднѣвате. „Ѡвѣщавъ же старѣйшина собѡра, негодѡ ѡ ѡ-кѡ въ сѣвѣѡтѣ ѡсцѣлѡ ѡ Исѡсѣ, глаголаше нарѡдѡ: шѣсть днѣй ѣсть, въ нѡже достѡитъ дѣлати, въ тѡѡ ѹбо приходѡще цѣлѡтесѧ, а не въ дѣнь сѣвѣѡтныи. (ст. 14.) И добрѣ; законѣтъ запрѣшава да не работи никой въ сѣвѡтенъ день, нѣ той не брани на единъ воленъ да сѧ излѣкѣва. Нѣ Сатаната, който былъ свързѧлъ отъ първенъ жената съ болестъ-та, преминѧлъ отъ неѧ въ Архисинагогѣтъ, и свързѧлъ го съ завистъ-та, какъ-то говори Теофилактъ; отъ тѣй той сѧ люти за чудодѣйствието, зацото завѣжда за славата на чудотворца: „Ѡ начало сѣзѡвыи женѡ сатанѡ, сѣзѡетъ архисинагога завистію, ѡ ѹстнѡми ѣгѡ понѡситъ чѡдо.“ Тѣй цото, онова, което говори не произлиза отъ ревность къмъ закона, но най-повѣче отъ завистъ къмъ Христа. Нѣ онова, което говори Архисинагогѣтъ отъ завистъ сатанинска къмъ Іудейскыа народѣ, азъ цѣхъ го кажѣ отъ Євангелска ревность къмъ Христіанскыа народѣ: „Шѣсть днѣй ѣсть, въ нѡже достѡитъ дѣлати: а не въ дѣнь сѣвѣѡтныи.“ Сирѣчь шесть дни отъ седмицата имате да вършите сичкыты си работы, а не въ сѣботніа день, то есть въ праздника, въ който сѧ не върши никаква свѣтска работа, и нѣ-мате дрѣго дѣло, или дрѣга работа, освенъ да славите Бога, и да сѧ трѣдите за спасеніето си. Тѣй цѣе вѣде предмѣтѣтъ на днешнѣта ми проповѣдь, въ коѡто цѣхъ докажѣ, коѡ дѣлѡжность имамы до свѡтымъ празднициты, и образа съ който трѣбва да гѣ свѡтымъ. И преди да почнѣ, искамъ да ви напомиѣ онова, което говори блаженныи Павелъ: „Мѡдрымъ ѡ неразѡмнымъ дѡбженъ ѣсмѡ.“ (2) Сирѣчь, дѣлѡженъ смѣ да проповѣдамъ словото Божіе на премѣдры, и на бес-

(1) Лѣк, гл. 13, ст. 17. (2) Римл. гл. 1, ст. 14.